

Arrest

nr. 214 838 van 8 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 4 oktober 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 september 2018 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 oktober 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 november 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. GEENS die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 16 september 2013 dient de verzoekende partij een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als zelfstandige. Zij wordt op 25 september 2013 in bezit gesteld van een elektronische E-kaart, geldig tot 25 september 2018.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde van de staatssecretaris) neemt op 14 september 2018 de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf

van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing die op 17 september 2018 aan de verzoekende partij ter kennis wordt gebracht en waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
Naam: [P.,M.], Nationaliteit : Bulgarije, Geboortedatum : [1969], Geboorteplaats: [...],
Identificatienummer in het Rijksregister: [...], Verblijvende te: [...].

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 16.09.2013 een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als zelfstandige. Zij werd op 08.10.2013 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Overeenkomstig art.42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de Staatssecretaris of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan.

Op 29.06.2018 werd betrokkene een eerste maal uitgenodigd via de gemeente om haar huidige economische situatie te verduidelijken, om overeenkomstig art. 42 bis, §1 (wet 15.12.1980), na te kunnen gaan of zij nog voldoet aan de aan haar verblijf opgelegde voorwaarden. Betrokkene ging hier echter niet op in waardoor onze dienst op 16.08.2018 overging tot het versturen van een aangetekende zending met dezelfde vraag tot verduidelijking van haar huidige situatie. De postbode heeft zich op 21.08.2018 aangeboden met deze aangetekende zending maar er werd niet thuis gegeven. Er werd dan een bericht achtergelaten voor het afhalen van de aangetekende zending op het postkantoor. De brief werd echter niet afgehaald. Wederom liet betrokkene dus na in te gaan op onze uitnodiging.

Er moet hierbij opgemerkt worden dat er een wettelijke verplichting geldt om een verandering van hoofdverblijfplaats ten alle tijden binnen de 8 dagen bekend te maken bij de gemeente van de hoofdverblijfplaats (art. 7 § 4 van het KB van 16.07.1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister....). Aangezien betrokkene nog steeds ingeschreven staat op het adres waarnaar de aangetekende brief gestuurd werd, rekening houdend met de wettelijke verplichting om de verandering van hoofdverblijfplaats mede te delen aan de gemeente, moet er geconcludeerd worden dat betrokkene wel degelijk de mogelijkheid gehad heeft om gehoord te worden om uitleg te verschaffen omtrent zijn huidige situatie. Volgens de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie, moet eenieder de gelegenheid krijgen zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure die zijn belangen op een nadelige wijze kan beïnvloeden. Het hof stelt bovendien dat dit recht niet absoluut is en dat betrokkene zich in dit verband coöperatief moet opstellen en de bevoegde autoriteiten alle relevante informatie moet verstrekken (HvJEU C-249/13, Boudjlida, 11 december 2014). Dit wordt bevestigd door de Raad van State betreffende de Belgische interpretatie van het hoorrecht, waarbij zij oordelen dat het recht om gehoord te worden geen absoluut recht is, waarvan afgeweken kan worden als het noodzakelijk is om snel op te treden of wanneer betrokkene onbereikbaar is (RvS 23 februari 1999, nr.78.887). Hieruit kan afgeleid worden dat er geen schending van het hoorrecht is aangezien betrokkene het zelf nagelaten heeft bewijsstukken voor te leggen, na verschillende pogingen hem te contacteren.

Betrokkene legt geen bewijzen voor van het uitoefenen van een zelfstandige activiteit, nergens uit het dossier blijkt dat betrokkene heden een zelfstandige activiteit uitvoert. Bij gebrek aan medewerking van betrokkene werd d.d. 14.09.2018 het ARZA-bestand geraadpleegd om na te gaan of betrokkene nog steeds een zelfstandige activiteit uitoefent in België. Daaruit blijkt dat zij aangesloten was als zelfstandige van 05.11.2015 tot 09.06.2017. Betrokkene voldoet dus niet langer aan de verblijfsvoorwaarden als zelfstandige overeenkomstig art. 40, §4, 1° van de wet van 15.12.1980.

Bij gebrek aan medewerking van betrokkene werd d.d. 14.09.2018 ook de database van de RSZ geraadpleegd om te achterhalen of betrokkene eventueel aan de slag is als werknemer in loondienst in België. Hieruit blijkt dat betrokkene niet meer is tewerkgesteld, de laatste dag tewerkstelling dateert van 27.08.2015. Op basis van achterhaalde tewerkstelling kan het verblijfsrecht als werknemer niet behouden worden. Betrokkene kan geen toepassing genieten van de uitzonderingsgronden van art. 42 bis §2, 2° of 3° van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht te behouden als werknemer. Zij heeft immers geen volledig jaar gewerkt (art. 42 bis §2, 2°) en is reeds meer dan 6 maanden werkloos (art. 42 bis §2, 3°).

Uit het administratief dossier blijkt verder dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien. Het betreft een leefloon als alleenstaande. Betrokkene

dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteit in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden uit art. 40, §4, eerste lid, 2° van de wet van 15.12.1980.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sinds juni 2017 tot op heden beroep moet doen op financiële steun van het OCMW. Zij ontvangt al meer dan één jaar leefloon als alleenstaande. Bij gebrek aan medewerking van betrokkene kunnen de omstandigheden waaronder zij leefloon ontvangt niet nagegaan worden, noch kan er nagegaan worden welke stappen zij onderneemt om de financiële steun af te bouwen of te stoppen. Wij kunnen dus enkel afgaan op de gegevens in het administratief dossier waaruit blijkt dat zij reeds lange tijd beroep moet doen op financiële steun van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien. Aangezien zij al meer dan één jaar financiële steun ontvangt kunnen we stellen dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40 §4 van de wet van 15.12.1980, het verblijfsrecht te behouden, kan bij gebrek aan medewerking niet worden vastgesteld. Bij gebrek aan bewijzen dient er bijgevolg overeenkomstig art. 42 bis §1 van de wet van 15.12.1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht.

Bij deze beslissing wordt rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art.42bis, §1, 3° van de wet van 15.12.1980. Zo is de duur van het verblijf van betrokkene niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing."

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest), van het hoorrecht en de rechten van verdediging als algemene beginselen van het Unierecht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij zet haar middel uiteen als volgt:

"1. Artikel 41 van het Handvest luidt als volgt: "1. Eenieder heeft er recht op dat zijn zaken onpartijdig, billijk en binnen een redelijke termijn door de instellingen, organen en instanties van de Unie worden behandeld. 2. Dit recht behelst met name: a) het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen".

Uit de bewoordingen van artikel 41 van het Handvest volgt duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C141/12 en C-372/12, Y.S. e.a., § 67). Het recht om in elke procedure te worden gehoord maakt echter wel integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, wat een fundamenteel beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 81; HvJ 5 november 2014, C166/13, Mukarubega, § 45, HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, §§ 30 en 34).

Het recht om te worden gehoord waarborgt dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden (zie HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., § 87 en de aldaar aangehaalde rechtspraak).

Artikel 62, §1, eerste lid Vreemdelingenwet stelt verder: “wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden”.

2. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat op 29 juni 2018 een uitnodiging zou zijn verstuurd door de gemeente en dat er op 16 augustus 2018 een aangetekend schrijven zou zijn gestuurd naar het adres van verzoekster. In beide brieven zou verzocht zijn “om haar huidige economische situatie te verduidelijken”.

Verzoekster kan enkel maar stellen dat zij geen van beide uitnodigingen heeft mogen ontvangen. Zij heeft geen kennis kunnen nemen van de vraag van de verwerende partij. Dit blijkt ook uit de bestreden beslissing, aangezien de aangetekende zending niet zou zijn afgehaald.

Verzoekster kon hierdoor haar standpunt niet uiteenzetten voor de verwerende partij, terwijl de verwerende partij stelt verzoekster te hebben uitgenodigd en daarmee te hebben voldaan aan de verplichtingen van het hoorrecht.

3. De modaliteiten van het hoorrecht veronderstellen dat de betrokkene moet worden uitgenodigd om zijn standpunt uiteen te zetten voordat de beslissing wordt genomen en dit met kennis van zaken. De vraag stelt zich derhalve of de gemachtigde hiervan heeft voldaan, hetgeen volgens verzoekster niet het geval is.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het hoorrecht omvat dus een regel ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon. In deze zin dient de gemachtigde zich te vergewissen dat het hoorrecht ten volle wordt gerespecteerd.

De gemachtigde heeft kunnen vaststellen dat de aangetekende zending niet werd afgehaald door verzoekster. Hieruit blijkt dat verzoekster geen kennis had van de uitnodiging die werd verzonden.

Hieruit afleiden dat verzoekster “onbereikbaar” zou zijn of onwillig om mee te werken, is niet voldoende. Dit betreft immers slechts een vermoeden, dat niet wordt gestaafd door de feiten. Verzoekster heeft immers nuttige elementen die zij kon aanhalen (zie hieronder randnummer 4), waardoor zij net alle belang heeft om te worden gehoord en dus om haar medewerking te verlenen.

Verzoekster is bovendien woonachtig in een appartementsgebouw, waardoor het mogelijk is dat brieven verloren gaan. Verzoekster kan dan ook enkel maar vaststellen dat zij geen uitnodiging heeft ontvangen van de verwerende partij.

De verzoekende partij werd niet afdoende de gelegenheid geboden om haar standpunt op een nuttige wijze uiteen te zetten, waardoor dient te worden vastgesteld dat zij niet in de gelegenheid werd gesteld om concrete elementen aan te brengen die zij had kunnen aanvoeren en die het al dan niet beëindigen van haar verblijfsrecht hadden kunnen beïnvloeden (gelet op de vereisten van artikel 42bis, §1, van de vreemdelingenwet, zoals uiteengezet in het tweede middel).

4. Verzoekster wijst, ter aanvulling van het bovenstaande, op de elementen die zij had kunnen aanhalen tijdens haar gehoor en waaruit blijkt dat zij net alle belang had om gehoord te kunnen worden.

Verzoekster werd, samen met haar vennootschap [...], op 5 september 2017 failliet verklaard bij vonnis van de rechtbank van koophandel te Antwerpen, afdeling Antwerpen (stuk 3). Dit faillissement gebeurde buiten de wil van verzoekster. Verzoekster heeft de kampen met fysieke en mentale problemen die haar arbeidsongeschikt maken, zowel voor als na het faillissement (zie verschillende medische attesten onder stuk 4). Verzoekster is er hierdoor (nog) niet in geslaagd om de draad opnieuw op te pikken om een nieuwe tewerkstelling (en dus een inkomen buiten het sociale zekerheidsstelsel) te kunnen bekomen. Verzoekster werd hierdoor teruggeworpen op een leefloon als alleenstaande (stuk 6).

5. Om al deze redenen, dringt zich een schending op van het hoorrecht (artikel 42 Handvest en als algemeen beginsel van het Unierecht) en het zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.1.2. Vooreerst wordt opgemerkt dat niet blijkt dat de verzoekende partij zich dienstig kan beroepen op een miskennis van artikel 41 van het Handvest. Uit de bewoordingen hiervan volgt immers duidelijk dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (HvJ 17 juli 2014, C-141/12, Y.S., pt. 67).

Niettemin dient te worden vastgesteld dat in zoverre de verzoekende partij zich beroept op het recht om te worden gehoord dit recht wel integraal deel uitmaakt van de eerbiediging van de rechten van verdediging, die een algemeen beginsel van Unierecht uitmaken (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45). Het is op zich ook niet betwist dat de bestreden beslissing kadert binnen een toepassing van het Unierecht, waar in deze beslissing een einde wordt gesteld aan het recht van verblijf van meer dan drie maanden van een burger van de Unie.

Vaste rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie stelt dat het hoorrecht van toepassing is in iedere procedure die tot een bezwarend besluit kan leiden, d.i. een besluit dat de belangen van de betrokken persoon ongunstig kan beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., ro. 85 en de daar aangehaalde rechtspraak). In casu is het niet betwist dat de bestreden beslissing als dusdanig is te beschouwen en het hoorrecht in casu van toepassing is.

Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of persoonlijke omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, ro. 49; HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ro. 37).

Of er sprake is van een schending van het hoorrecht moet verder worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersen (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 34).

De Raad stelt vast dat de voorwaarden waaronder het hoorrecht van Unieburgers met betrekking tot het beëindigen van het recht op verblijf van meer dan drie maanden moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name de richtlijn 2004/38/EG, zijn vastgesteld.

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie worden bijgevolg deze voorwaarden en deze gevolgen door het nationale recht bepaald, in overeenstemming met het gelijkwaardigheidsbeginsel en het effectiviteitsbeginsel. Deze procedurele autonomie voor Lidstaten betekent echter niet dat de wijze van uitoefening ervan niet met het Unierecht in overeenstemming hoeft te zijn en met name afbreuk mag doen aan het nuttig effect van de betrokken richtlijn, in casu de richtlijn 2004/38/EG (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 35-36).

Het is dus in de algehele context van de rechtspraak van het Hof van Justitie over het hoorrecht en het stelsel van de richtlijn 2004/38/EG, dat lidstaten in het kader van hun procedurele autonomie de voorwaarden moeten vaststellen waaronder het hoorrecht moet worden gewaarborgd en de gevolgen uit de schending van dit hoorrecht moeten trekken (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 37).

Artikel 62, § 1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) voorziet als volgt:

“Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

- 1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;
2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;
3° de betrokkene is onbereikbaar.”

In de bestreden beslissing merkt de gemachtigde van de staatssecretaris op dat, zoals voorzien in artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, de verzoekende partij werd uitgenodigd om haar huidige situatie te verduidelijken en eventuele elementen naar voor te brengen die zich kunnen verzetten tegen de beëindiging van haar recht op verblijf van meer dan drie maanden. Hij stelde in de bestreden beslissing als volgt:

“Op 29.06.2018 werd betrokkene een eerste maal uitgenodigd via de gemeente om haar huidige economische situatie te verduidelijken, om overeenkomstig art. 42 bis, §1 (wet 15.12.1980), na te kunnen gaan of zij nog voldoet aan de aan haar verblijf opgelegde voorwaarden. Betrokkene ging hier echter niet op in waardoor onze dienst op 16.08.2018 overging tot het versturen van een aangetekende zending met dezelfde vraag tot verduidelijking van haar huidige situatie. De postbode heeft zich op 21.08.2018 aangeboden met deze aangetekende zending maar er werd niet thuis gegeven. Er werd dan een bericht achtergelaten voor het afhalen van de aangetekende zending op het postkantoor. De brief werd echter niet afgehaald. Wederom liet betrokkene dus na in te gaan op onze uitnodiging.

Er moet hierbij opgemerkt worden dat er een wettelijke verplichting geldt om een verandering van hoofdverblijfplaats ten alle tijden binnen de 8 dagen bekend te maken bij de gemeente van de hoofdverblijfplaats (art. 7 § 4 van het KB van 16.07.1992 betreffende de bevolkingsregisters en het vreemdelingenregister....). Aangezien betrokkene nog steeds ingeschreven staat op het adres waarnaar de aangetekende brief gestuurd werd, rekening houdend met de wettelijke verplichting om de verandering van hoofdverblijfplaats mede te delen aan de gemeente, moet er geconcludeerd worden dat betrokkene wel degelijk de mogelijkheid gehad heeft om gehoord te worden om uitleg te verschaffen omtrent zijn huidige situatie. Volgens de jurisprudentie van het Europees Hof van Justitie, moet eenieder de gelegenheid krijgen zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure die zijn belangen op een nadelige wijze kan beïnvloeden. Het hof stelt bovendien dat dit recht niet absoluut is en dat betrokkene zich in dit verband coöperatief moet opstellen en de bevoegde autoriteiten alle relevante informatie moet verstrekken (HvJEU C-249/13, Boudjlida, 11 december 2014). Dit wordt bevestigd door de Raad van State betreffende de Belgische interpretatie van het hoorrecht, waarbij zij oordelen dat het recht om gehoord te worden geen absoluut recht is, waarvan afgeweken kan worden als het noodzakelijk is om snel op te treden of wanneer betrokkene onbereikbaar is (RvS 23 februari 1999, nr.78.887). Hieruit kan afgeleid worden dat er geen schending van het hoorrecht is aangezien betrokkene het zelf nagelaten heeft bewijsstukken voor te leggen, na verschillende pogingen hem te contacteren.”

De verzoekende partij betoogt niet in de mogelijkheid te zijn geweest haar standpunt op nuttige wijze naar voor te brengen voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Zij stelt geen van beide uitnodigingen te hebben ontvangen en dus geen weet te hebben gehad van de vraag van de verwerende partij. Zij stelt dat dit in wezen ook blijkt uit de bestreden beslissing zelf, waar hierin wordt vermeld dat de aangetekende zending niet werd afgehaald. Zij is van mening dat hieruit niet zonder meer kan worden afgeleid dat zij onbereikbaar was of onwillig was om mee te werken en dat er hooguit een vermoeden in deze zin kon bestaan dat evenwel niet wordt gestaafd door de feiten. Zij stelt nuttige elementen te hebben kunnen aanbrengen, waardoor zij er net alle belang bij had om te worden gehoord en om mee te werken. Zij wijst erop woonachtig te zijn in een appartement “*waardoor het mogelijk is dat brieven verloren gaan*”.

De stukken van het administratief dossier leren dat de verwerende partij op 16 augustus 2018 een aangetekende brief verstuurd naar de verzoekende partij waarbij haar werd meegedeeld dat werd overwogen om een einde te stellen aan haar verblijfsrecht en om haar uit te nodigen haar actuele situatie toe te lichten en eventuele elementen naar voor te brengen die relevant zijn in het kader van het onderzoek naar het al dan niet behoud van haar verblijfsrecht als zelfstandige en Unieburger. Deze aangetekende zending werd verstuurd naar het officiële verblijfsadres van de verzoekende partij, dat zij thans ook aanduidt als het adres waar zij effectief verblijf houdt. Er dient te worden aangenomen dat de aangetekende brief werd verstuurd naar het correcte verblijfsadres van de verzoekende partij. De verzoekende partij betwist ook niet dat zij bereikbaar was en is op dit adres. De stukken van het administratief dossier leren verder dat de postbode deze aangetekende brief op 21 augustus 2018 heeft aangeboden op het adres van de verzoekende partij, maar zij niet kon worden aangetroffen waarna een

bericht werd achtergelaten. De aangetekende brief werd echter nooit afgehaald in het afhaalpunt, waarna deze op 6 september 2018 werd teruggestuurd naar de afzender.

Met haar blote bewering dat, nu zij in een appartement woont, *“het mogelijk is dat brieven verloren gaan”*, weerlegt de verzoekende partij het gegeven niet dat zij bericht kreeg van een aangetekende zending, maar naliet deze af te halen in het afhaalpunt zoals vermeld in het nagelaten bericht. In deze omstandigheden, en bij gebreke van tegenbewijs, dient te worden aangenomen dat de verzoekende partij door het bestuur wel degelijk schriftelijk op de hoogte is gebracht van de mogelijke beëindiging van haar verblijfsrecht en zij in de mogelijkheid werd gesteld om haar standpunt naar voor te brengen in het kader van het gevoerde onderzoek naar de al dan niet beëindiging van haar verblijfsrecht van meer drie maanden en dit voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing. Zij kan niet dienstig het tegendeel voorhouden. Waar de verzoekende partij stelt dat zij de betreffende uitnodiging niet heeft ontvangen, dringt de vaststelling zich op dat het enkel door haar eigen nalatig handelen is dat zij deze niet heeft ontvangen. Zoals de verwerende partij in haar beslissing correct opmerkt, dient de verzoekende partij zich coöperatief op te stellen.

In het licht van de voorgaande feitelijke gegevens dient dus te worden aangenomen dat de verwerende partij de verzoekende partij schriftelijk op de hoogte heeft gebracht van het gegeven dat zij overwoog om een einde te stellen aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden en haar de mogelijkheid heeft geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Zij heeft bijgevolg voldaan aan het bepaalde in artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet en het hoorrecht gerespecteerd. Het gegeven dat de verzoekende partij, die niet betwist dat zij bereikbaar was en is op het betreffende adres, zelf nalatig is geweest door de aan haar gerichte aangetekende zending niet af te halen, en zodoende zelf heeft verzaakt aan de medewerking die zij wordt geacht te verlenen aan het bestuur, kan het bestuur niet worden tegengeworpen en kan geen afbreuk doen aan de voorgaande vaststellingen.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij nuttige elementen naar voor had kunnen brengen en zij er dus alle belang bij had om mee te werken in het kader van het hoorrecht, is ook niet van aard de voormelde beoordeling aan het wankelen te brengen.

Gelet op het voorgaande dient te worden vastgesteld dat een schending van het hoorrecht of van de rechten van verdediging als algemene beginselen van het Unierecht niet wordt aangetoond.

2.1.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt daarnaast in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk worden onderzocht, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Hierbij moet de verzoekende partij in de thans voorliggende situatie de mogelijkheid hebben gekregen om haar standpunt op een nuttige wijze naar voor te brengen.

Uit de voorgaande bespreking van het middel volgt dat dit laatste het geval was. De verwerende partij bracht de verzoekende partij schriftelijk op de hoogte van het gegeven dat zij overwoog om een einde te stellen aan haar recht op verblijf van meer dan drie maanden en bood haar de mogelijkheid om de relevante elementen aan te brengen die het nemen van een beslissing konden verhinderen of beïnvloeden. Zij voldeed hiermee aan het bepaalde in artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet. De Raad herhaalt dat het gegeven dat de verzoekende partij zelf nalatig is geweest door de aan haar gerichte aangetekende zending niet af te halen, en zodoende zelf te verzaken aan de medewerking die zij wordt geacht te verlenen aan het bestuur, niet het bestuur kan worden tegengeworpen en niet wijst op enig onzorgvuldig handelen in diens hoofde.

Waar de verzoekende partij thans aanhaalt dat zij failliet is verklaard buiten haar wil om en dat zij momenteel werkonbekwaam is door ziekte en hiervan medische attesten voorlegt, kan de Raad enkel vaststellen dat het bestuur geen weet had van deze elementen, hoewel de verzoekende partij in de mogelijkheid werd gesteld om deze elementen voor te leggen in het kader van de uitnodiging van het bestuur, en hiermee dus ook geen rekening kon houden bij het nemen van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij toont een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel niet aan.

2.1.4. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zij verwoordt haar middel als volgt:

“1. Verzoekster voert in een tweede middel onder meer de schending van de zorgvuldigheidsplicht en van artikel 42bis, §1, van de vreemdelingenwet aan.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat het bestuur slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvS 23 februari 2004, nr. 128.424). Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid slechts na afweging van alle relevante gegevens van de zaak een beslissing mag nemen (RvS 28 april 2008, nr. 182.450). De bestuursbeslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette afweging zodat de beslissing genomen wordt op basis van een afdoende en volledig onderzoek van het concrete geval (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954).

In casu wordt verzoeksters verblijfsrecht beëindigd met toepassing van artikel 42bis, §1, van de vreemdelingenwet (“aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig art. 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980”).

Artikel 42bis, §1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

[...]

Met betrekking tot de toepassing van artikel 42bis, §1, van de vreemdelingenwet stelt de gemachtigde in de bestreden beslissing dat de verzoekster niet meer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, zodat een einde wordt gesteld aan haar verblijfsrecht.

De vaststelling dat de verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel is blijkens de bewoordingen van de bestreden beslissing dan ook het dragend motief om het verblijfsrecht te beëindigen.

2. Met verwijzing naar artikel 42bis, §1, tweede lid Vreemdelingenwet, stelt de verzoekende partij dat uit de bestreden beslissing op geen enkele wijze blijkt dat de gemachtigde rekening heeft gehouden met de duur van haar verblijf en met de tewerkstelling die zij had als werknemer en zelfstandige.

Op 16.09.2013 diende verzoekster een aanvraag in op basis van artikel 40 Vreemdelingenwet tot het verkrijgen van een machtiging tot verblijf als zelfstandige. Op 08.10.2013 werd zij in het bezit gesteld van een E-kaart. Zij was onverkort in het bezit van dit verblijfsrecht.

De duurtijd van haar verblijf in België wordt echter niet overwogen.

Door de gemachtigde wordt vastgesteld dat verzoekster werkzaam was als werkneemster tot 27.08.2015. Er wordt vastgesteld dat verzoekster vervolgens aangesloten was als zelfstandige van 05.11.2015 tot 09.06.2017. Verzoekster is aldus ook langdurig werkzaam geweest, zowel als werknemer als zelfstandige.

De langdurige tewerkstelling van verzoekster wordt enkel overwogen bij de vraag of verzoekster in aanmerking komt als werknemer, zelfstandige of beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, de in casu voorliggende vraag, worden deze elementen niet overwogen door de gemachtigde.

Dit zijn nochtans elementen die, overeenkomstig artikel 42bis, §1, tweede lid Vreemdelingenwet in rekening moeten worden genomen om te bepalen of de verzoekster als burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt.

Slechts wanneer aldus op zorgvuldige wijze is beslist dat de verzoekster een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, kan een einde worden gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis Vreemdelingenwet en door rekening te houden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van het verblijf van verzoekster in het Rijk, haar persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun. De gemachtigde dient tevens in toepassing van artikel 42bis, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, bij de beëindigingsbeslissing, rekening te houden met “de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst”.

De bewoordingen van artikel 42bis, §1, van de vreemdelingenwet zijn op dit punt duidelijk.

Daarnaast wijst verzoekster op haar persoonlijke situatie, in het bijzonder de financiële en medische problemen van verzoekster, waarmee eveneens geen rekening werd gehouden door de gemachtigde.

Verzoekster werd, samen met haar vennootschap [...], op 5 september 2017 failliet verklaard bij vonnis van de rechtbank van koophandel te Antwerpen, afdeling Antwerpen (stuk 3). Dit faillissement gebeurde buiten de wil van verzoekster. Verzoekster heeft de kampen met fysieke en mentale problemen die haar arbeidsongeschikt maken, zowel voor als na het faillissement (zie verschillende medische attesten onder stuk 4). Verzoekster is er hierdoor (nog) niet in geslaagd om de draad opnieuw op te pikken om een nieuwe tewerkstelling (en dus een inkomen buiten het sociale zekerheidsstelsel) te kunnen bekomen. Verzoekster werd hierdoor teruggeworpen op een leefloon als alleenstaande (stuk 6).

Doordat de gemachtigde met alle bovenvermelde elementen geen rekening schrijnt te houden, strookt de bestreden beslissing niet met artikel 42bis, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet en de zorgvuldigheidsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur.”

2.2.2. In casu stelde de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet een einde aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij, dat zij verkreeg op basis van haar activiteiten als zelfstandige. Deze wetsbepaling luidt als volgt:

“Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

In de bestreden beslissing maakt de verwerende partij een einde aan het verblijfsrecht van de verzoekende partij, omdat zij niet langer voldoet aan de voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden als Unieburger zoals bepaald in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet en omdat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij was aangesloten als zelfstandige van 5 november 2015 tot 9 juni 2017 en niet blijkt dat zij sindsdien nog een zelfstandige activiteit uitoefent. Vervolgens stelt zij vast dat de laatste dag van tewerkstelling als werknemer in loondienst reeds dateert van 27 augustus 2015. Zij wijst erop dat het verblijfsrecht als werknemer niet kan worden behouden op basis van een achterhaalde tewerkstelling en dat de verzoekende partij geen toepassing kan genieten van de uitzonderingsgronden in artikel 42bis, § 2, 2° of 3° van de Vreemdelingenwet. Vervolgens stelt de verwerende partij vast dat de verzoekende partij sinds juni 2017 een beroep moet doen op financiële ondersteuning van het OCMW om in haar levensonderhoud te voorzien. Meer bepaald geniet zij het leefloon als alleenstaande. Zij merkt op dat, nu de bestaansmiddelen de verzoekende partij ter beschikking worden gesteld door de Belgische overheid, deze laatste niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen. De verwerende partij merkt op dat, gelet op het gebrek aan medewerking van de verzoekende partij, geen rekening kan worden gehouden met de redenen die de verzoekende partij ertoe brachten een leefloon te vragen en evenmin kan worden nagegaan welke stappen zij onderneemt om de financiële steun af te bouwen of te stoppen. Zij oordeelt dat, waar de verzoekende partij al meer dan één jaar financiële steun ontvangt, kan worden gesteld dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

De verzoekende partij geeft aan dat zij het niet eens is met de conclusie in de bestreden beslissing dat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel doordat zij al meer dan één jaar financiële steun ontvangt van het OCMW. Zij betwist niet dat zij deze financiële steun al meer dan één

jaar ontvangt, maar stelt dat hierbij op geen enkele wijze rekening is gehouden met de duur van haar verblijf en met de tewerkstelling die zij heeft gehad als werknemer en zelfstandige.

In dit verband wordt allereerst opgemerkt dat, zoals de verwerende partij ook aangeeft in de nota met opmerkingen, een tweeledige motivering ten grondslag ligt van de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoekende partij. Enerzijds wordt hiertoe overgegaan omdat de verzoekende partij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden en anderzijds omdat zij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel. De verzoekende partij houdt onterecht voor dat de vaststelling dat zij een onredelijk belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel het enige dragende motief is van de bestreden beslissing.

De verwerende partij stelt vast dat de verzoekende partij in het verleden in België weliswaar actief was als werknemer en zelfstandige, maar zij niet langer voldoet aan de voorwaarden voor een verblijfsrecht in deze hoedanigheden. De verzoekende partij betwist deze motivering niet, net zomin als de motivering dat zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden als beschikker over voldoende bestaansmiddelen, waar haar huidige bestaansmiddelen haar door de Belgische overheden ter beschikking worden gesteld. De motivering dat de verzoekende partij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarden voor een verblijf van meer dan drie maanden blijft dus in ieder geval overeind.

De voorziene beëindigingsgrond in artikel 42bis, § 1 van de Vreemdelingenwet in geval de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel geldt verder enkel voor de burger van de Unie die in het Rijk verblijft als beschikker over voldoende bestaansmiddelen (of als student), en niet voor de burger van de Unie die als werknemer of werkzoekende of als zelfstandige in het Rijk verblijft doch van wie nadien wordt vastgesteld dat deze niet langer als dusdanig kan worden beschouwd en enkel nog beschikt over inkomsten die worden verkregen uit de sociale bijstand. Op grond van de inkomsten uit sociale bijstand kan niet worden aanvaard dat de verzoekende partij op enig ogenblik verblijfsgerechtigd was als beschikker over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Daarenboven, en ten overvloede, merkt de Raad nog het volgende op.

Artikel 42bis, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet voorziet dat het bestuur, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, rekening moet houden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

De Raad stelt allereerst vast dat de verzoekende partij de motivering in de bestreden beslissing niet weerlegt dat zij zelf, waar zij haar medewerking weigerde in het kader van het hoorrecht, verhinderde dat het bestuur kennis kon nemen van de precieze reden(en) dat zij zich diende te wenden tot het OCMW voor financiële steun, en bijgevolg ook van het al dan niet tijdelijke karakter van de moeilijkheden die zij ondervond en ondervindt, of nog van de stappen die zij onderneemt om de financiële steun af te bouwen of te stoppen. Zij verhinderde aldus zelf het bestuur om rekening te houden met haar persoonlijke situatie of het eventuele tijdelijke karakter van de moeilijkheden.

De stukken van het administratief dossier leren verder dat de verzoekende partij vanaf het begin, oftewel vanaf juni 2017, steeds een volledig leefloon als alleenstaande heeft genoten. Er blijkt dan ook geenszins dat het slechts ging om een beperkte financiële steun.

Op lezing van de bestreden beslissing dient daarnaast te worden aangenomen dat de verwerende partij wel degelijk rekening heeft gehouden met het verblijf van de verzoekende partij in België sinds september 2013. Hij hield er ook rekening mee dat de verzoekende partij minstens op het ogenblik van het verkrijgen van de E-kaart en tussen 5 november 2015 en 9 juni 2017 actief was als zelfstandige en zij ook reeds werkzaam was als werknemer, met een laatste tewerkstelling op 27 augustus 2015. In deze omstandigheden was zij van oordeel dat – en waar door het gebrek aan medewerking van de verzoekende partij geen kennis kon worden genomen van de omstandigheden waaronder zij leefloon ontvangt of van de stappen die zij onderneemt om de financiële steun af te bouwen of te stoppen – uit het gegeven dat de verzoekende partij intussen reeds meer dan één jaar financiële steun geniet van het OCWM – zonder dat blijkt dat de problemen van tijdelijke aard zijn – volgt dat zij kan worden geacht een onredelijk belasting te vormen voor het sociale bijstandsstelsel. De verzoekende partij toont niet aan dat

deze beoordeling – rekening houdende met de gegevens waarover de verwerende partij kon beschikken bij het nemen van haar beslissing – steunt op een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding. Er wordt benadrukt dat de bestreden beslissing als geheel is te lezen.

De verzoekende partij wijst nog op het bepaalde in artikel 42bis, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf rekening dient te worden gehouden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert evenwel dat deze verplichting in acht werd genomen door de verwerende partij. Zo kan hierin worden gelezen als volgt:

“Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis §1, 3e lid van de wet van 15.12.1980 waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze beëindiging van het verblijfsrecht.

Bij deze beslissing wordt rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art.42bis, §1, 3° van de wet van 15.12.1980. Zo is de duur van het verblijf van betrokkene niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat haar leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat zij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing.”

De verzoekende partij laat na om in concreto in te gaan op deze motieven. Opnieuw toont zij niet aan dat deze beoordeling in de bestreden beslissing – rekening houdende met de gegevens waarover het bestuur kon beschikken bij het nemen van deze beslissing – uitgaat van een incorrecte of onzorgvuldige feitenvinding.

Waar de verzoekende partij nogmaals wijst op haar fysieke en mentale gezondheidsproblemen en het gegeven dat haar faillissement is uitgesproken buiten haar wil om, wordt herhaald dat zij deze elementen niet voor het nemen van de bestreden beslissing ter kennis heeft gebracht van de verwerende partij, hoewel haar hiertoe de mogelijkheid werd gegeven. Zij kan deze gegevens, in het kader van de huidige procedure, dan ook niet dienstig inroepen. De Raad is in deze niet bevoegd om zich in de plaats te stellen van de overheid en de verblijfssituatie van de verzoekende partij opnieuw ten gronde te beoordelen in het licht van deze niet eerder naar voor gebrachte elementen.

Een schending van artikel 42bis van de Vreemdelingenwet of van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden vastgesteld.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

De verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht januari tweeduizend negentien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

I. CORNELIS